

L'HOME QUE POSA LA MEL A LA BOCA

John Casablanças va parlar en exclusiva per a EL TEMPS el 1994, quan aquest executiu d'origen català era director de la poderosa agència de models internacionals Elite. Aquesta agència va ser relacionada amb un escàndol d'abús sexual sobre les models per un periodista anglès.

[...]

Hi ha dos fets premonitoris en John Casablanças. El seu pare, que havia estudiat als Jesuïtes de Sarrià (Barcelona), va viatjar arreu del món com a representant de l'empresa familiar per tal d'exportar el Sistema Casablanças de filatures, patentat per l'avi i que revolucionà la indústria del tèxtil. La seva mare, un cop establerta a Barcelona, va esdevenir una de les noies més maques de la ciutat; tant que va ser escollida, abans de conèixer el pare de Johnny, reina de la Festa de les Modistes –coneguda popularment per la Festa de les Modistes–, que se celebrava per Santa Llúcia, patrona del gremi. Venia a ser, per dir-ho en clau actual, una *miss* de l'època.

Així, als vint-i-quatre anys, i després d'haver cursat estudis de Dret i d'Economia a París i de treballar un parell d'anys a Brasil en una empresa d'arquitectura, primer, i com a gerent de la Coca-Cola, després, torna a la capital francesa. Allà munta Elysées 3, “una petita agència –diu John– que no m'anava

gaire bé i amb la qual perdia molts diners, com les agències mediocres. És per això que em vingueren ganes d'ocupar-me únicament de noies d'un cert calibre, que no deixava de ser una idea un tant pretensiosa perquè no en tenia cap d'aquest tipus. I amb la que aleshores era la meva ex-dona, vaig obrir l'agència i així començarem.

[...] John pensa que a les models se'ls exigia molt més abans que ara. “Avui, molt sovint, són unes gandules. Jo conec una model que guanya un milió de dòlars l'any que no té ni un sostenidor; et vull dir amb això que n'hi ha que no es cuiden, i bé, la professionalitat... Recordo el temps en què les models es posaven perruca i pestanyes postisses i anaven al *booking* amb deu parells de sabates; avui tot això ha canviat, la model arriba i te la preparen des de la punta del peu fins al darrer cabell. Se'ls exigeix molt poc, si tenen dins alguna cosa que els fotògrafs i els clients volen comprar, doncs, aquí està, ja ho tenen fet”. Però, què passa amb el procés de

fabricació d'una model? “Sí que hi és. Una model es fabrica a partir del moment en què tenen l'actitud que han de tenir, escolten una mica, són un poc intel·ligents per naturalesa i quan es donen un seguit d'elements alhora. Quan es dona allò que als EUA s'anomena *chemistry*, una química entre elles i els fotògrafs i les editores de moda; llavors comencen a sortir aquelles fotos que tots coneixem i a partir d'aquest moment el procés és com una bola de neu, és increïble. Ara bé, s'ha de dir també que de deu noies que ho tenen tot i que poden fer-ho, nou ho perden per estupidesa, perquè creuen que ho saben tot, són arrogants i sovint tenen amics i pares que les aconsellen molt malament.” [...]

“L'exemple que donen la majoria de models és dolentíssim [...], aquest és molt indicatiu de la nostra societat, una societat consumista, artificial, superficial.” [...]

Joan Mari